

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΠΑΣΧΙΖΕΙ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ

Τις τελευταίες ημέρες, έχουμε συγκεντρώσει εμπειρίες που ισοδυναμούν με δεκαετίες μάθησης. Κάνοντας ακριβώς αυτό που προηγουμένως πιστεύαμε ότι ήταν αδύνατο, έχουμε εκθέσει αυτήν τη χώρα για το τι είναι πραγματικά: τίποτα περισσότερο από μια εύθραυστη χάρτινη τίγρη. Χτυπώντας το τεράστιο τεχνολογικό κράτος της αστυνομίας, οι μαύροι άνθρωποι της Αμερικής έχουν δηλώσει πως, από εδώ και πέρα, αρνούνται δια παντός να εκφοβίζονται από μια δομή εξουσίας που βασίζεται στο λευκό τρόπο και τη λευκή βία.

*Revolutionary Abolition Movement –
Επαναστατικό Κίνημα για την Κατάργηση της Σκλαβιάς
(Μάιος 2020)*

Δολοφονίες – Ρατσισμός – Το κλίμα στις ΗΠΑ

Στις 25/05, ακόμη μια κρατική δολοφονία ήρθε να προστεθεί στις αμέτρητες καταγεγραμμένες στις ΗΠΑ. Ο αφροαμερικανός George Floyd δολοφονείται στη Μινεάπολη, όταν ύστερα από τη σύλληψη του, ένας αστυνομικός τον πνίγει πιέζοντας το λαιμό του για εννέα συνεχόμενα λεπτά. Η δολοφονία γίνεται σε κοινή θέα και καταγράφεται από περαστικούς. Το βίντεο της δολοφονίας κάνει το γύρο του διαδικτύου και αυθόρμητα ξεχύθηκε στους δρόμους ένα τεράστιο κύμα οργής που μεταφέρθηκε σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ, δημιουργώντας τη μαζικότερη κοινωνική εξέγερση των μαύρων κοινοτήτων των τελευταίων δεκαετιών. Εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές κατεβαίνουν στους δρόμους φωνάζοντας τα τελευταία λόγια του Floyd «*I can't breathe*» και διαδηλώνουν καθημερινά στις περισσότερες πολιτείες των ΗΠΑ, με βίαιες συγκρούσεις, απαλλοτριώσεις σε πολυκαταστήματα, επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και καπιταλιστικούς στόχους και αποκαθλώσεις των συμβόλων της μαύρης καταπίεσης. Και αυτό, γιατί η δολοφονία του Floyd ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Αποτέλεσε τη στιγμή όπου κορυφώθηκε η συσσωρευμένη οργή και αγανάκτηση της κοινωνικής βάσης των ΗΠΑ, συστατικό κομμάτι της οποίας είναι οι μαύροι αμερικανοί, που βιώνει καθημερινά το ρατσισμό, την εκμετάλλευση, τη βία, την καταπίεση, την ασφυξία που ασκεί η κυριαρχία πάνω στο κορμί των καταπιεσμένων.

Με το ξέσπασμα της πανδημίας και τις οικονομικές επιπτώσεις που τη συνοδεύουν, αναδείχθηκε emphaticά η φύση του κυρίαρχου συστήματος που αντιλαμβάνεται την κοινωνική βάση ως αναλώσιμο εργατικό δυναμικό προς εκμετάλλευση, η αναπαραγωγή του οποίου υπόκειται στους στυγνούς νόμους της αγοράς. Οι 116.000 μέχρι στιγμής νεκροί από τον Covid-19, με το 60% να είναι μαύροι τη στιγμή που αποτελούν μόνο το 13% του γενικού πληθυσμού καθώς και η δραματική αύξηση της ανεργίας (ήδη το ποσοστό ανεργίας τον Απρίλιο έφτασε στο 14.7% καταγράφοντας ρεκόρ στη μετά β'ππ εποχή) είναι η νέα πραγματικότητα που διαμορφώνει η κρατική διαχείριση των τελευταίων μηνών στις ΗΠΑ. Η πανδημία προκάλεσε σφοδρό πλήγμα στις μαύρες κοινότητες, ενίσχυσε τις υπάρχουσες ταξικές αντιθέσεις και κατέστησε τους ανθρώπους της βάσης και την πλειοψηφία των μαύρων αμερικανών πιο ευάλωτους απέναντι στο νέο ιό εξαιτίας των όρων διαβίωσης τους και του αποκλεισμού τους από το σύστημα υγείας. Η διακυβέρνηση Trump προχώρησε σε νέες φοροαπαλλαγές για το μεγάλο κεφάλαιο (το πλουσιότερο 20% του πληθυσμού διαθέτει το 89.9% του πλούτου της χώρας), περιορίσε περαιτέρω την ασφάλιση των χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων, υποβάθμισε τις εργασιακές σχέσεις ενώ παράλληλα, πατώντας πάνω στις συνέπειες που άφησε το προηγούμενο ξέσπασμα της κρίσης, με την ακροδεξιά ρητορική της “λευκής

υπεροχής” και την αντιμεταναστευτική υστερία, κατάφερε δυστυχώς να συσπειρώσει και ένα κομμάτι της λευκής βιομηχανικής εργατικής τάξης, και να οπλίσει περαιτέρω εσωτερικά το κράτος των ΗΠΑ.

Και ενώ η εξέγερση συνεχίζεται οι δυνάμεις της καταστολής και της αντιεξέγερσης οργανώνονται. Τρεις εβδομάδες μετά τη δολοφονία του George Floyd, ακόμα ένας αφροαμερικανός, ο Rayshard Brooks 27 ετών, δολοφονείται από σφαίρες αστυνομικών στην Ατλάντα των ΗΠΑ ενώ κοιμόταν στο αυτοκίνητο του. Οι μονάδες καταστολής αφήνουν πίσω τους πάνω από τρεις νεκρούς στις συγκρούσεις με τους εξεγερμένους ενώ στην Καλιφόρνια δύο αφροαμερικανοί βρέθηκαν κρεμασμένοι. Παράλληλα με το επίσημο κράτος αναλαμβάνει δράση και το ακροδεξιό παρακράτος που έχει πραγματοποιήσει τουλάχιστον 50 επιθέσεις τον τελευταίο μήνα με οχήματα που περνούν με ταχύτητα μέσα από τις συγκεντρώσεις των διαδηλωτών τραυματίζοντας αρκετούς στο πέρασμα τους.

Οι κρατικές δολοφονίες της μαύρης κοινότητας αποτελούν δομικό στοιχείο της συγκρότησης των ΗΠΑ. Από την αρχική αποίκηση της Αμερικής από τους ευρωπαίους, την εξόντωση των ιθαγενών πληθυσμών και την καταλήστευση του φυσικού πλούτου, μέχρι και τη μεταφορά χιλιάδων ιθαγενών σκλάβων από την Αφρική για το χτίσιμο του αμερικανικού ονείρου η ιστορία συγκρότησης (και) αυτού του κράτους είναι βουτηγμένη στο αίμα. Σήμερα μπορεί να έχει καταργηθεί η δουλεία αλλά δεν άλλαξε- αποφασιστικά η κοινωνική θέση των μαύρων Αμερικανών. Ακριβώς αυτός είναι και ο λόγος που σήμερα οι εξεγερμένοι στρέφονται εναντίων των συμβόλων της καταπίεσης, των μνημείων των ανδρών που εξανδραπόδισαν ολόκληρους πληθυσμούς με τα χέρια των οποίων χτίστηκε το «μεγάλο έθνος». Γιατί βιώνουν την ίδια τηρουμένων των αναλογιών καταπίεση με τους προγόνους τους. Από τις αρχές του 2013 έχουν καταγραφεί στις ΗΠΑ 1100 κρατικές δολοφονίες (μόνο 27 συνεχόμενες ημέρες υπήρξαν μέσα στο 2019 που δεν δολοφονήθηκε κάποιος από την αστυνομία). Η εικόνα του μπάτσου που πνίγει τον George Floyd, πατώντας τον με το γόνατό στον λαιμό, σε κοινή θέα, μπροστά από μια κάμερα, απτόητος, καταδεικνύει τη νομιμοποίηση που αντλεί από την κυρίαρχη ιδεολογία της «λευκής υπεροχής» και την πλήρη ασυδοσία και ασυλία των μηχανισμών καταστολής. Άλλωστε, την επταετία 2013-2019, στο 99% των περιπτώσεων που κάποιος αστυνομικός δολοφόνησε Αμερικανό πολίτη, ο μπάτσος παρέμεινε ατιμώρητος.

[Διακρατικοί Ανταγωνισμοί στην παγκόσμια γεωπολιτική σκακιέρα](#)

Η εξέγερση στις ΗΠΑ δεν μπορεί να ιδωθεί έξω από το ιστορικό πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται. Εν προκειμένω αυτό το πλαίσιο είναι ο ακραίος ανταγωνισμός μεταξύ των αντίπαλων κυρίαρχων καπιταλιστικών σχηματισμών με προεξάρχοντες σε κάθε σχηματισμό τις ΗΠΑ και την Κίνα. Η μεταξύ τους σχέση -τηρώντας τις αναλογίες- μπορεί να χαρακτηριστεί ως «ψυχροπολεμική» καθώς ο ανταγωνισμός τους εκτείνεται σε όλα τα πεδία: οικονομικό, τεχνολογικό, στρατιωτικό, ιατρικό/ερευνητικό μέχρι και πολιτικό αν μπορεί επιδερμικά να χαρακτηριστεί έτσι η κόντρα για την επιρροή στο Χονγκ Κόνγκ.

Το οικονομικό κέντρο έχει μετακινηθεί από τις ΗΠΑ στην ανατολή αλλά ταυτόχρονα και εκεί οι οικονομικοί δείκτες δείχνουν σημάδια κλονισμού. Η ενοποίηση-διασύνδεση, χωρίς ιδιαίτερα στεγανά, τραπεζών (κεντρικών, εμπορικών, επενδυτικών), hedge funds, ασφαλιστικών εταιρειών και ταμείων, χρηματιστηρίων αξιών, εμπορευμάτων και αγορών συναλλάγματος, καθιστά το σύστημα όλο και πιο ασταθές. Ήδη από τα μέσα του 2019 ο ΟΟΣΑ και το ΔΝΤ προειδοποιούσαν για παγκόσμια ύφεση για το 2020. Η Παγκόσμια Τράπεζα στην έκθεσή της για το β' εξάμηνο του 2019 υποστήριξε

ότι σε όλο τον κόσμο συσσωρεύεται χρέος με τον ταχύτερο ρυθμό των τελευταίων 50 ετών. Ο εμπορικός πόλεμος ΗΠΑ- Κίνας, ο ανταγωνισμός στην εξαγωγή τεχνολογίας 5G που σήμερα κρατάει τα πρωτεία η Κίνα, η κρίση στην αυτοκινητοβιομηχανία Γερμανίας και Ιαπωνίας, το Brexit, οι διακρατικές εντάσεις/ ανακατατάξεις και τα κοινωνικά ξεσπάσματα (Ιράν, Συρία, Χονγκ Κονγκ, Λατινική Αμερική) και η προσφυγή στον κρατικό παρεμβατισμό για τη σωτηρία του μεγάλου κεφαλαίου μέσω της κοινωνικοποίησης των ζημιών του λόγω του lock down, ανατροφοδοτούν την οικονομική ύφεση.

Οι ρυθμοί εξάντλησης των κοιτασμάτων πετρελαίου αναθεωρούν την παγιωμένη γεωπολιτική ενεργειακή ισορροπία. Η αναζήτηση νέων κοιτασμάτων ορυκτών καυσίμων όπως το φυσικό αέριο αλλά και σπάνιων γαιών απαραίτητων για την ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών, απαιτεί την επαναδιαπραγμάτευση των γεωπολιτικών ισορροπιών οι οποίες όμως όπως είναι λογικό προσπαθούν να αποτυπωθούν με το νέο οικονομικό status quo.

Η στρατιωτική υπεροπλία παραμένει στις ΗΠΑ αλλά υπάρχει μια διαρκής προσπάθεια αμφισβήτησης από τη Ρωσία και την Κίνα. Το παραπάνω αξίωμα δεν θα μπορέσει ποτέ να καταρριφθεί στη θεωρία. Το στρατιωτικό επίπεδο της Ρωσίας και της Κίνας θα είναι αξιολογήσιμο μόνο μέσα από μια γενικευμένη σύρραξη. Οι περιφερειακές συγκρούσεις καθώς διατηρούν χαμηλό προφίλ και αποδεκτά όρια, όπως αυτά έχουν προσδιοριστεί από τις διεθνείς συμβάσεις, δεν επιτρέπουν το ξεδίπλωμα του συνόλου των τεχνολογικά νέων οπλικών συστημάτων όπως οι ημιβαλιστικοί διηπειρωτικοί πύραυλοι, οι καταρρίψεις τηλεπικοινωνιακών στρατιωτικών δορυφόρων, οι ευρείας κλίμακας ηλεκτρονικές επιθέσεις και η χρήση οπλικών συστημάτων βιολογικών παραγόντων. Το άλμα της τεχνολογίας που παρατηρείται τα τελευταία 20 χρόνια πρώτα και κύρια αποτυπώνεται στην ανάπτυξη νέων οπλικών συστημάτων. Το Διεθνές Ινστιτούτο Ερευνών για την Ειρήνη στη Στοκχόλμη (SIPRI) στην ετήσια έκθεση του ανέφερε ότι το 2019 δαπανήθηκαν 1917 δις δολάρια σε εξοπλιστικές δαπάνες, 3,6% περισσότερο από το 2018 και το υψηλότερο ποσό από το 1988.

Σε αυτό το πλαίσιο το αμερικανικό κράτος προσπαθώντας (ενδεχομένως μάταια) να υπερασπιστεί την οικονομική και στρατιωτική πρωτοκαθεδρία του στην παγκόσμια σκακιέρα έναντι των υποψήφιων σφετεριστών προχωρά σε μια σειρά επιθετικών κινήσεων που ξεκινούν από το εσωτερικού του και φτάνουν σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη.

Στο εσωτερικό του αποτραβιέται από την αναπαραγωγή μεγάλου μέρους της κοινωνικής βάσης αφήνοντας εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων να επιβιώνουν (;) στα όρια της φτώχειας και εναποθέτει την διαχείριση τους αποκλειστικά στην καταστολή, στρατιωτικοποιεί τη διαχείριση των μεταναστών στα σύνορα με το Μεξικό και ταυτόχρονα παρά τη φαινόμενη αντίθεση με το ιδεολόγημα του νεοφιλελευθερισμού και την ως δια μαγείας αυτορρυθμιζόμενη αγορά, κυρώνει διατάγματα υπέρ των αμερικάνικων εταιριών και έναντι των αντιπάλων τους.

Αντίθετα, στο εξωτερικό, οξύνει στα μέτωπα που επιλέγει την στρατιωτική αντιπαράθεση: Στη Βενεζουέλα με την αποτυχημένη απόπειρα πραξικοπήματος. Στην Ευρώπη σχεδόν το σύνολο των χωρών εντάσσονται στο NATO, τον στρατιωτικό βραχίονα των ΗΠΑ υψώνοντας φραγμό στη Ρωσία. Στη μέση ανατολή αν και δεν ευόδωσε τα μέγιστα η παρουσία των ΗΠΑ στη Συρία, στρέφει πλέον τις πιέσεις της στο Ιράν (τον ισχυρότερο σύμμαχο Ρωσίας και Κίνας). Στη Νοτιοανατολική Ασία παραδοσιακά ζωτικό χώρο της Κίνας, φαίνεται να μην μπορεί να σταθεί επάξια. Προσπαθεί να

δημιουργήσει σχέσεις με την Ινδία, καθώς και τα δύο κράτη θέλουν να περιορίσουν την εξάπλωση της κινεζικής επιρροής στην Ασία και στον Ινδικό Ωκεανό. Πέρα ίσως από τις Φιλιππίνες που οι σχέσεις τους σήμερα βρίσκονται σε ιδιαίτερα εύθραυστο σημείο, την προσπάθεια προσάρτησης του Χονγκ Κονγκ και τη συχνή διενέργεια στρατιωτικών ασκήσεων στον Κόλπο της Ταϊβάν και στη Νότια Σινική.

Το ιμπεριαλιστικό μεγαθήριο των ΗΠΑ, η υπερδύναμη που καταδυναστεύει το μισό πλανήτη, βομβαρδίζει και τρομοκρατεί αμάχους, στήνει πολεμικές βάσεις όπου μπορεί, επιδιώκει συνεχώς να αυξάνει την επιρροή της, αδιαφορεί για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και ακολουθεί την ίδια επιθετική πολιτική τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό της. Είναι προφανές ότι η προσπάθεια της αμερικανικής αστικής τάξης και του κράτους της να αντεπιτεθεί στο πεδίο ανταγωνισμού με την Κίνα, συμπιέζει όλο και περισσότερο την εργατική της τάξη. Η ολοένα εντεινόμενη όξυνση συνεπάγεται ότι στο τέλος, όπως και όλες τις υπόλοιπες φορές, η κοινωνική βάση είναι αυτή που πληρώνει το τίμημα των επιλογών των κυρίαρχων.

Επιδιώξεις της ελληνικής αστικής τάξης

Η ελληνική αστική τάξη όντας προσδεμένη στενά στο άρμα των ΗΠΑ ακολουθεί την κλιμακούμενη αντιπαράθεση και υλοποιεί, τηρουμένων των αναλογιών, τη χάραξη πολιτικών του καπιταλιστικού κέντρου, διεκδικώντας ταυτόχρονα την προστασία αλλά και πιθανά κάποιο κομμάτι από την ενεργειακή πίτα που πρόκειται/ευελπιστεί να μοιραστεί στην περιοχή της ανατολικής μεσογείου. Οι αυξανόμενες νατοϊκές βάσεις σε όλη τη χώρα που λειτουργούν ως ορμητήριο για τις επεμβάσεις των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή, οι πολεμικές ασκήσεις του ΝΑΤΟ στην περιοχή με τη συμμετοχή του ελληνικού στρατού και η μετατροπή της Ελλάδας σε ενεργειακό κόμβο, στην προσπάθεια των ΗΠΑ να αποκόψουν την εξαγωγή φυσικού αερίου από τη Ρωσία στην Ευρώπη, αυξάνουν το ενδεχόμενο της εμπλοκής της χώρας σε μια σύρραξη. Αλλά και στη διαχείριση του εσωτερικού εχθρού τα ντόπια αφεντικά αποδεικνύονται καλοί μαθητές. Η ολοένα εντεινόμενη καταστολή της τελευταίας περιόδου, από τις επιθέσεις των ματ σε πλατείες και γειτονιές μέχρι την επίθεση στην πορεία κατά της καύσης σκουπιδιών στο Βόλο και τον ξυλοδαρμό των διαδηλωτών, την σύλληψη συντρόφων στη Θεσσαλονίκη για αφισοκόλληση, την απαγόρευση της μηχανοκίνητης διαδήλωσης στον Κορυδαλλό όπως και το γενικότερο χουντικής έμπνευσης νομοσχέδιο απαγόρευσης των διαδηλώσεων, μας κάνει να αισθανόμαστε το δίκαιο του αγώνα των μαύρων κοινοτήτων στην Αμερική όλο και έντονα. Οι εκκενώσεις των καταλήψεων στέγης μεταναστών και η φυλάκιση τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε άθλιες συνθήκες, χωρίς πρόσβαση σε ιατρική περίθαλψη, οι επαναπροωθήσεις στο Αιγαίο και οι συγκαλυμμένες δολοφονίες στον Έβρο, όπως και το πολεμικό κλίμα που δημιούργησε η κυβέρνηση την προηγούμενη περίοδο εκεί ενάντια σε μετανάστες, δείχνει ότι το ελληνικό κράτος ακολουθεί κατά πόδας τη δολοφονική και ρατσιστική πολιτική των ΗΠΑ ενάντια σε όσους περισσεύουν από το εκ φύσεως ανθρωποκτόνο καπιταλιστικό σύστημα.

Οι επιπτώσεις από το νέο ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης έχουν αρχίσει να φαίνονται. Ήδη από τα τέλη Απριλίου τα ντόπια αφεντικά έχουν προχωρήσει σε 50.000 απολύσεις και οι επίσημες προβλέψεις του Δ.Ν.Τ. θέλουν την ανεργία να εκτινάσσεται στο 25-30% και το ΑΕΠ της χώρας να μειώνεται κατά 10%. Ενδεικτικά κατά τη διάρκεια της δεκάχρονης οικονομικής κρίσης η ανεργία έφτασε στο υψηλότερο επίπεδο της το 2013 με ποσοστό 27,7% και μείωση του ΑΕΠ κατά 10% εμφανίστηκε τα πρώτα τρία χρόνια της κρίσης. Το ελληνικό κράτος με τους διαχειριστές του και με τα ντόπια αφεντικά, για άλλη μια φορά, επιχειρούν να τις μετακυλήσουν το κόστος της νέας ύφεσης στην κοινωνική βάση. Με την επανεκκίνηση της οικονομίας μετά την πανδημία, η εντατικοποίηση

της εργασίας, η μείωση κατά 50% των μισθών με την εκ περιτροπής εργασία και η επισφαλής/ ανασφάλιστη εργασία νομοθετούνται. Από την άλλη φοροαπαλλαγές, κρατικές ενισχύσεις, κρατικοποίηση ζημιών, μείωση ασφαλιστικών εισφορών, απελευθέρωση ωραρίων, άρση περιβαλλοντικών και αδειοδοτικών εμποδίων για νέες επενδύσεις είναι η απάντηση του κράτους προς τα αφεντικά.

Εξεγέρσεις: Αντίσταση εδώ και τώρα

«Δε χρειάζεσαι μετεωρολόγο για να ξέρεις προς τα πού φυσάει ο άνεμος».
Bob Dylan, 1965

Γίνεται πλέον φανερό πως το σάπιο σύστημα τους έχει χρεωκοπήσει. Από την νοσούσα οικονομίας τους, την πολεμική όξυνση, την καταστροφή του φυσικού κόσμου και τις πανδημίες, τη διαιώνιση της εξαθλίωσης, της φτώχειας, των διαχωρισμών ο κόσμος τους καταρρέει και προς το παρόν καταρρέει στα κεφάλια μας. Σήμερα τα αδιέξοδα του καπιταλισμού είναι πιο ξεκάθαρα από ποτέ. Η διαχείριση της πανδημίας και μάλιστα οι διαφοροποιημένες επιλογές των κρατών στη διαχείριση της, έκανε φανερό ότι το μόνο μέλημα τους είναι η σωτηρία της οικονομίας τους με το μικρότερο δυνατό οικονομικό κόστος. Σε όλα τα μέρη του πλανήτη αυτό το κανιβαλιστικό σύστημα βασίζεται στις ταξικές και κοινωνικές αντιθέσεις για να επιβιώσει. Στην Ελλάδα, στις ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, είτε γιατί είμαστε μαύροι, γυναίκες, φτωχοί, μετανάστες η καταπίεση και η καταστολή έχει πάντα τον ίδιο εκφραστή.

Οι εικόνες από τις μεγάλες κοινωνικές εξεγέρσεις των τελευταίων ετών που ξεσπούν σε διάφορα μέρη του πλανήτη στέλνουν το μήνυμα στο προλεταριάτο πως η κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου δεν είναι άτρωτη. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη οι από τα κάτω εξεγείρονται για τη ζωή τους. Από την εξέγερση των αποκλεισμένων στα γαλλικά προάστια το 2005, τον Δεκέμβρη του '08 στην Ελλάδα, την αραβική άνοιξη, τις ταραχές στο Γκεζί της Ιστανμπούλ, το κίνημα των κίτρινων γιλέκων στη Γαλλία, τις διαδηλώσεις στην Καταλωνία, τις εξεγέρσεις σε μια σειρά χωρών της Λατινικής Αμερικής μέχρι την εξέγερση των μαύρων κοινοτήτων στις ΗΠΑ -με αποκορύφωμα την πολιορκία του Λευκού Οίκου στην Ουάσινγκτον που οδήγησε τον Trump να φυγαδευτεί στο υπόγειο καταφύγιο του- υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος αυτός της κοινωνικής βάσης, που δεν μπορεί να αναπνεύσει. Όσο και αν προσπαθούν οι κονδυλοφόροι της εξουσίας να παρουσιάζουν τις εξεγέρσεις ανά τον πλανήτη ως μεμονωμένα περιστατικά εκθειάζοντας κάθε φορά τις ιδιαίτερες συνθήκες ή τις ειδικές αφορμές, είναι ξεκάθαρο πως η αιτία είναι μία και λέγεται κράτος και κεφάλαιο.

Πέρα από την πρώτη προσέγγιση, το κοινό χαρακτηριστικό των εξεγέρσεων της παγκόσμιας κοινωνικής βάσης είναι μια διάχυτη εγκατάλειψη των άμεσων αιτημάτων και διεκδικήσεων. Αυτό έστω και άρρητα υποδηλώνει μια άρνηση συνδιαλλαγής με το κράτος και την ύπαρξη μίας πρωτόλειας συνείδησης πως η λύτρωση από τα δεινά που πλήττουν τους λαούς ανά τον κόσμο δεν βρίσκεται στα πλαίσια του υπάρχοντος συστήματος. Μέσα στη συνολική λυσσαλέα επίθεση του κεφαλαίου σε όλες τις πτυχές της ζωής, τη στιγμή που τα κοινωνικά συμβόλαια έχουν μετουσιωθεί σε μονομερείς συμφωνίες από την κυριαρχία και η παραβίαση τους θέτει τα υποκείμενα εκτός κοινωνίας, αφού το σύνολο της ζωής έχει υπαχθεί στο κεφάλαιο και τους όρους του, το μόνο που

μπορεί να ειπωθεί είναι ότι «δεν θέλουμε ένα ακόμα κομμάτι ψωμί· θέλουμε ολόκληρο το γαμημένο το φουρνάρικο».

Κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων πυκνώνει ο ιστορικός χρόνος και μέσα στην πυκνωση αυτή εμφανίζονται οι εικόνες μιας κοινωνίας που πασχίζει να γεννηθεί. Με αυτόν τον τρόπο παράγουν πολιτική. Εξελίσσουν και πραγματώνουν σε ενεστώτα χρόνο την επαναστατική προοπτική. Όσο και αν οι ανά τον πλανήτη εξεγέρσεις εμφανίζονται αποκομμένες, αποσπασματικές, ανοργάνωτες, και διαφορετικές, παράγουν μια παγκόσμια κοινότητα αγώνα που προσπαθεί να πάρει μορφή, να μετουσιωθεί σε επαναστατικό κίνημα. Δηλαδή να αποκτήσει θέση, κατεύθυνση και ένταση.

*Όταν πεθαίνει βασιλιάς, μη χαιρέσαι λαουτζίκο
Μη λες πως θάν' καλύτερος ο νυν από τον τέως
Πως θάνατο το λυκόπουλο καλύτερο απ' τον λύκο.
Τότε μονάχα να χαρείς: αν θάνατο ο τελευταίος.*

Κ. Βάρναλης

Οργάνωση - Επαναστατική προοπτική

Οι εξεγέρσεις είναι οι σπίθες, οι οποίες πυροδοτούν τις κοινωνικές διεργασίες που θα μας φέρουν ένα βήμα πιο κοντά στον επαναστατικό μετασχηματισμό. Ωστόσο γνωρίζουμε από την ιστορική πείρα, πως οι περίοδοι των κοινωνικών ταραχών και των εξεγέρσεων δεν θα κρατήσουν για πάντα. Κάποια στιγμή θα βρεθούν αντιμέτωπες με τα όρια τους και πιθανόν να ηττηθούν, να ενσωματωθούν ή να ξεφουσκώσουν, αν δεν υπάρχουν οι πολιτικοί φορείς και οι επαναστατικές οργανώσεις που θα τις κρατήσουν ζωντανές. Για να μην πηγαίνει, λοιπόν, «χαμένη» η δυναμική τους, για να μη χαρίζουμε τις ευκαιρίες μας στο κράτος και το κεφάλαιο, πρέπει και οι άνθρωποι που ονειρευόμαστε την προοπτική ενός καλύτερου και πιο δίκαιου κόσμου, να οργανωθούμε στον αγώνα για την επαναστατική ανατροπή του υπάρχοντος.

Το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής έχει ως απαραίτητη προϋπόθεση την ύπαρξη μιας οργανωμένης, συνεχούς και συνεπούς δράσης και απαιτεί τη στράτευση και τη συμμετοχή όλων όσων βρισκόμαστε στο πλευρό των εκμεταλλευόμενων. Ο αγώνας για την επίτευξη μιας κοινωνίας ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης περνά μέσα από την οργάνωση της κοινωνικής βάσης, σύμφωνα με τις ανάγκες και το ταξικό της συμφέρον.

Να επιτεθούμε στο κράτος, στον καπιταλισμό, στους αστικούς θεσμούς, στο πολιτικό τους προσωπικό και στο οπλισμένο τους χέρι: τους μπάτσους και τους φασίστες.

Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, να οργανώσουμε την κάλυψη των βασικών και κοινωνικών αναγκών μας έξω από και ενάντια στο κράτος και το εμπόρευμα. Να κάνουμε το βήμα για την κοινωνία της ελευθερίας, της αλληλεγγύης, της ισότητας και της κοινοκτημοσύνης.

Για ένα κόσμο χωρίς έθνη και πολέμους, χωρίς τάξεις, διακρίσεις, εκμετάλλευση και καταπίεση.

ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΕΣ ΑΝΑΣΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΝΑΠΝΕΥΣΕΙ

